

Täysin Kristuksessa

Muistojae: *”Kukaan ei siis saa tuomita teitä siitä, mitä syötte tai juotte tai miten noudatatte juhla-ai-koja ja uudenkuun ja sapatin päiviä. Ne ovat vain sen varjoa, mikä on tulossa; todellista on Kristuksen ruumis.” (Kol. 2:16–17.)*

Avaintekstit:

Kol. 2;
Hepr. 7:11;
Jes. 61:3;
1. Kor. 3:6;
5. Moos. 31:24–26;
Room. 2:28–29;
Room. 7:7.

Onko sinulta koskaan kysytty, miksi vietät sapatia? Ehkä jopa tämän viikon muistojaetta on käytetty ”todisteena” sitä vastaan. Kyseistä tekstiä ei kuitenkaan ole kirjoitettu koskemaan neljättä käskyä, vaan vastaukseksi niitä erheitä vastaan, joita jotkut väärät opettajat opettivat seurakunnassa. Mitä nämä erheet olivat?

Ensinnäkin väärää opetusta kuvaillaan viisauden opiksi, ihmisten perinnäisiksi käsityksiksi, maailman alkuvoimiksi sekä sellaiseksi, joka ei ole Kristuksessa (Kol. 2:8).

Erheet koskivat myös ympärileikkausta ja juutalaisten juhlapäivien viettämistä (Kol. 2:11, 16), juutalaisten puhdistautumisrituaaleja sekä ruokaa koskevia määräyksiä (Kol. 2:16, 21). Ne koskivat enkelien palvomista tai enkelien kanssa palvomista sekä yritystä jäljitellä enkeleihin kohdistuvaa palvontaa (Kol. 2:18).

Ne perustuivat ihmisten käskyihin ja oppeihin sekä mahdollisesti askeettisiin harjoituksiin (Kol. 2:22–23).

Nämä väärät opettajat olivat selvästi uskonnollisia ja vilpittömiä, mutta he olivat ymmärtäneet evankeliumin väärin. Tällä viikolla näemme miksi. Näemme myös, miksi muistojakeella ei ole mitään tekemistä seitsemännen päivän sapatin viettämisen kanssa.

JUMALAN VIISAUS JA TIETO

Job kysyi: "Mutta viisaus – missä se on? Missä asuu ymmärrys?" (Job 28:12.) Paavali vastaa: Kristuksessa, "jossa kaikki viisauden ja tiedon aarteet ovat kätkeytyinä" (Kol. 2:3; vrt. 1. Kor. 1:30). Jos meillä on Kristus, meillä on kaikki, saavutamme "rikkaimman ja syvimmän tiedon" elämän tarkoituksesta (Kol. 2:2). Jeesuksen kautta meille on ilmaistu Jumalan salaisuus, joka käsittää koko pelastussuunnitelman.

Lue Kol. 2:1-7. Mikä on Paavalin tarkoitus kirjoittaessaan tämän kirjeen?

Paavalin toiveena ei ole vain rohkaista (Kol. 2:2) ja auttaa kolossalaisia uskovia tunnistamaan erheet, vaan myös yhdistää (*symbibazō*, "yhdistää ryhmäksi") heidät kristillisessä rakkaudessa. Paavalin käyttämät aikamuodot osoittavat hänen varmuutensa siitä, että tämä kirje tulee saavuttamaan tarkoituksensa.

Paavali kuitenkin kiitti heitä siitä, että heidän keskuudessaan "vallitsee hyvä järjestys" ja että heillä on "luja usko Kristukseen" (Kol. 2:5).

Kreikankielistä termiä *taxís*, käännettynä 'järjestys', käytetään Uudessa testamentissa viittaamaan Aaronin (Luuk. 1:8; Hepr. 7:11) ja Melkisedekin (Hepr. 5:6, 10; Hepr. 6:20; Hepr. 7:11, 17) pappeuteen, mutta Paavali soveltaa sitä seurakunnan järjestykseen (1. Kor. 14:40), myös tässä yhteydessä. Joskus ihmisillä on taipumus pitää seurakunnan järjestystä ja organisaatiota pelkkänä kirkollisena instituutiona, jolla ei ole teologista merkitystä.

Paavali oli kuitenkin hyvin huolellinen säilyttääkseen järjestyksen seurakunnassa. Hän määräsi asianmukaisesti käytöksestä jumalanpalveluksessa (ks. esim. 1. Kor. 11). Hän täsmensi, kuinka seurakunnan kaitsijat eli vanhimmat (1. Tim. 3:1-7; Tit. 1:6-9) ja seurakunnanpalvelijat tulisi valita (1. Tim. 3:8-13). Näiden toimenpiteiden avulla Jumalan viisaus ja Raamatun opetukset tulevat säilymään ja niitä tullaan julistamaan.

Paavalin avustajilta saamansa oikean opetuksen ansios-
ta kolossalaisilla oli "luja usko". Sitä ei voi horjuttaa, koska se nojaa vankkaan raamatulliseen perustaan. Jos siitä pidetään kiinni, se auttaisi heitä suojautumaan väärien opettajien levittämiltä erheiltä.

Mitä kokemuksia sinulla on järjestyksen tarpeesta omassa hengellisessä elämässäsi?

JUURTUEN JA KASVAEN KRISTUK- SESSA

Kolossalaiskirjeen teema on yksi selkeimmistä ohjenuorista kristilliseen elämään: "Kun kerran olette ottaneet omaksenne Herran Kristuksen Jeesuksen, eläkää hänen yhteydessään." (Kol. 2:6.) Me pelastumme ottamalla vastaan henkilön, emme ottamalla vastaan vain opetusten kokoelmaa. Jeesuksen vastaanottaminen sisältää kuitenkin myös kaikkien hänen opetustensa hyväksymisen sellaisina kuin ne on annettu Raamatun apostolien ja profeettojen välityksellä (ks. Ef. 2:20).

Ennen kaikkea Kristuksen hyväksyminen tarkoittaa kuolemista itselle, täydellistä antautumista elävälle Kristukselle.

Elävää Sanaa (Jeesusta) ei voi erottaa kirjoitetusta sanasta (Raamatusta). Ne ovat saman kolikon kaksi puolta. Itse asiassa vain Raamatun avulla voimme oppia tuntemaan Jeesuksen. Me vaellamme tai elämme hänessä, mikä tarkoittaa, että annamme hänen sanansa ja Pyhän Hengen ohjata meitä kaikissa päätöksissämme ja toimissamme.

Paavali käyttää Kol. 2:7 yleisesti Raamatussa esiintyvää vertauskuvaa, jossa kristittyjä verrataan kasveihin. Me juurumme Kristukseen hyväksymällä hänet Pelastajaksemme ja järjestämällä elämämme hänen sanansa mukaan. Siten me vahvistumme uskossa.

Miten seuraavat jakeet valaisevat kielikuvaa kasveista symbolina uskovista? (Ks. Jes. 61:3; Matt. 3:10; Luuk. 8:11-15; 1. Kor. 3:6.)

Paavali kuvailee selvästi uskovilla olevan kaksi vaihtoehtoa. Toinen on pysyä Herran istuttamana tammena (Jes. 61:3) sekä jatkaa täysin Kristuksessa olemista pitämällä kiinni hänestä ja hänen opetuksistaan. Toinen vaihtoehto on olla kuin keinotekoinen kasvi, joka voi näyttää aidolta, mutta on todellisuudessa eloton. Omaksumalla ihmisten filosofioita ja perinteitä meidät viedään "harhaan" (Kol. 2:8). Vaikka Kristus on vapauttanut meidät, on mahdollista joutua jälleen orjuuden ikeen alle (Gal. 5:1; vrt. Ap. t. 15:10).

Lyhyesti sanottuna, epäraamatullisten opetusten hyväksyminen tarkoittaa Kristuksen hylkäämistä, koska ne, jotka uskovat vääriä opetuksia, ovat valitettavasti omaksuneet toisenlaisen evankeliumin ja hyväksyneet ihmisten auktoriteetin Raamatun auktoriteetin sijaan (ks. Gal. 1:6-9). Tämä oli vaarana alkuseurakunnassa ja on sitä edelleen tänään.

Mikä on sinun kokemuksesi siitä, mitä tarkoittaa kuolla itselleen, jotta voi ottaa vastaan Kristuksen? Miksi sen tulee olla jatkuva prosessi?

NAULATTU RISTILLE

Lue Kol. 2:11-15. Mitä asioita vastaan Paavali näyttää tässä taistelevan?

Kuinka usein olemmekaan nähneet näitä tekstejä, erityisesti Kol. 2:14, käytettävän väärin argumenttina lakia ja seitsemannen päivän viettämistä vastaan.

Näiden tekstien ymmärtämiseen on esitetty kaksi pääasiallista tulkintaa: Ensinnäkin ristille naulattu velkakirja/käsikirjoitus (Kol. 2:14) on luettelo meitä rasittavista syytteistä, samankaltainen kuin Pilatuksen kirjoittamassa Jeesuksen ristille kiinnitetyssä kirjoituksessa (Matt. 27:37; Joh. 19:19-20). Toinen tulkinta on, että ristille naulattiin Mooseksen kirjoittama seremonialaki (ks. 5. Moos. 31:24-26).

Kun tarkastelemme kyseistä jaetta laajemmassa asiayhteydessä, näemme, että siinä puhutaan seremonialaista.

Paavali viittaa myös ympärileikkaukseen, jota "ei ole ihmiskäsin tehty" (Kol. 2:11), mikä siis on "sydämen ympärileikkaus" (Room. 2:28-29; vrt. 5. Moos. 30:16). Se on ilmeisessä ristiriidassa lihallisen ympärileikkauksen kanssa, joka oli yksi seremonialain tärkeimmistä määräyksistä (3. Moos. 12:3; vrt. 2. Moos. 12:48).

Paavali yhdistää tämän sisäisen muutoksen siihen, että "syntinen luonto riisutaan pois" ja otetaan upotuskaste. Sihen samaistumme Kristuksen kuolemaan ja ylösnousemukseen (Kol. 2:11-12). Olimme kuolleita rikkomusten tähden, mutta meidät tehtiin "eläviksi yhdessä Kristuksen kanssa", koska saimme "kaikki rikkomuksemme anteeksi" (Kol. 2:13).

Sana määräykset (Kol. 2:14) viittaa laillisiin säädöksiin, olivatpa ne maallisia (Luuk. 2:1; Ap. t. 17:7) tai seurakunnallisia (Ap. t. 16:4). Tämä kreikankielinen sana esiintyy Paavalin kirjoituksissa tämän lisäksi vain kerran, ja se viittaa seremonialakiin, joka muodosti erottavan muurin juutalaisten ja pakanoiden välille (Ef. 2:14-15).

Koska Paavali on jo viitannut syntien anteeksiantoon ja sisäiseen muutokseen, jota kaste symboloi, on epätodennäköistä, että hän palaisi samaan aiheeseen käyttäen eri kielikuvaa, jota ei ole käytetty missään muualla Raamatussa. Paavali näyttää pikemminkin korostavan samaa asiaa kuin Efesolaiskirjeessä: Kolossassa asuvien pakanoiden ei tarvitse huolehtia seremonialain noudattamisesta, mukaan lukien ympärileikkauksesta, eikä sen noudattamiseen liittyvästä puhtauslaista (vrt. Ap. t. 10:28, 34-35).

Paavali ei selvästikään tarkoittanut, että kymmenen käskyä olisi naulattu ristille, sillä hän määrittelee muualla synnin olevan kymmenen käskyn rikkomista (Room. 7:7).

VARJO VAI TODELLI- SUUS?

Lue Kol. 2:16-19. Mitä juutalaiskristillisiä käytäntöjä Paavali korostaa tässä?

Tutkijat eivät ole päässeet tähän päivään mennessä yksimielisyyteen siitä, mitä asioita Paavali tarkalleen ottaen tässä käsitteli. Voimme kuitenkin olla varmoja siitä, että Paavalin kirje itsessään antaa melko paljon tietoa siitä, mikä näyttää olleen tässä pääasiassa pakanoista koostuneessa seurakunnassa juutalaiskristillisyyden erimielisyyttä aiheuttava vaikutus (Kol. 2:13). Toisin sanoen juutalaiset uskovat vaativat jäseniltä asioita, joita heidän ei ollut välttämätöntä noudattaa.

Kol. 2:16 luettelee selvästi joukon juutalaisten säännöllisiä käytäntöjä, joita ilmeisesti jatkettiin joidenkin juutalaisuudesta kääntyneiden kristittyjen keskuudessa. Myös Kol. 2:18 mainitut asiat sopivat kuitenkin samaan asiayhteyteen. Jeesus kritisoi uskonnollisten johtajien teeskentelemää nöyryyttä (esim. Matt. 6:1, 5, 7, 16). Qumranin kirjakääröistä tiedämme, että enkelit olivat tärkeässä asemassa joissakin juutalaisissa palvontakäsityksissä. Siten ongelmat, joita Paavali kohtasi Kolossassa, olivat todennäköisesti samanlaisia kuin muuallakin.

Koska Kol. 2:16 ymmärretään niin usein väärin, on tärkeää tarkastella sitä tarkemmin. Huomaa seuraavat seikat:

Paavalin käyttämä ilmaisu ”älkөөn siis” osoittaa, että tämä on johtopäätös siitä, mitä hän on jo aiemmin sanonut. Aiemmin kirjaimellisen ympärileikkauksen tarve hylättiin, koska tärkeää on sisäinen sydämen muutos (Kol. 2:11-15).

Syöminen ja juominen viittaavat aterioihin ja juomauhri-lahjoihin, joita israelilaiset toivat temppeliin.

Ilmaisu ”juhla-aikoja, uudenkuun tai sapatinpäiviä” (Kol. 2:16) viittaa ilmeisesti Hoos. 2:13, jossa puhutaan samoista seremoniallisista päivistä, jotka sisältävät seremonialliset sapatit (ks. esim. 3. Moos. 23:10-11, 24, 32).

Paavalin oma tulkinta on tämän jakeen ymmärtämisen kannalta ratkaiseva: ”Ne ovat vain sen varjoa, mikä on tulos; todellista on Kristuksen ruumis.” (Kol. 2:17.) Nämä seremonialliset päivät, niin kuin uhrit, viittasivat Kristuksen työhön (ks. 1. Kor. 5:7; 1. Kor. 15:23). Seitsemäs päivä, sapatti, sen sijaan perustettiin Eedenissä ennen syntiä ja kauan ennen pyhäkön seremoniallisten uhrien käyttöönottoa; siksi se ei ollut varjo, joka kumottiin ristin jälkeen.

Vaikka seitsemäs päivä, sapatti, ei ole tässä kyseessä, miten voisit soveltaa Paavalin neuvoa olla tuomitsematta muita?

IHMISTEN KÄSKYT

Lue Kol. 2:20-23. Miten ymmärrät nämä Paavalin kehotukset tämän luvun muiden asioiden valossa?

Kuten galatalaisille osoittamassaan kirjeessä, Paavali luonnehtii juutalaisten seremonioiden noudattamista "maailman alkuvoimiin" turvautumiseksi (Kol. 2:8, 20; vrt. Gal. 4:3, 9). Toisin sanoen, kuten maanpäällinen temppelikin nämä asiat kuuluvat maailmaan, mutta meidän kansalaisuutemme on taivaassa. Meidän ei tarvitse olla sidottuina seremonialakiin, koska se vain ennakoi todellisuutta, josta nyt nautimme Kristuksen kautta. Vaikka nämä määräykset ovat alun perin Jumalan antamia, ne ovat täyttäneet tehtävänsä eivätkä ole enää tarpeen.

Koska kaikki nämä säännöt kumottiin ristillä, kuten Jumalan käden repäisemä temppelin väliverho osoittaa (Matt. 27:51; vrt. Dan. 9:27), kristityt (mukaan lukien juutalaiskristityt) eivät ole näiden sääntöjen alaisia. Alistumalla niihin me itse asiassa samaistaisimme itsemme tähän maailmaan, joka katoaa toisin kuin Kristuksessa meille luvattu uusi maailma.

Loppujen lopuksi me odotamme "- - uusia taivaita ja uutta maata, joissa vanhurskaus vallitsee" (2. Piet. 3:13) emmekä pelkästään tämän vanhan maailman uudistamista.

Sen lisäksi, että fariseukset ja kirjanoppineet olivat lisänneet Mooseksen lakiin ylimääräisiä inhimillisiä vaatimuksia (ks. Mark. 7:1-13), Vanhan testamentin seremonioiden jatkaminen, jotka Kristus oli täyttänyt, ei enää ollut jumalallisesti määrättyä, vaan ainoastaan ihmisten asettamia velvollisuuksia. Itse asiassa siitä näytti tulevan uskolle pikemminkin taakka kuin sitä vahvistava tekijä. On kovin helppoa alkaa ajatella, että kaikkien näiden asioiden tekeminen tekee itsestä vähän paremman kuin niistä, jotka eivät niitä tee. Tämä itsessään on jo tarpeeksi paha, mutta ehkä joku voi ajatella hienovaraisesti jopa ansioituneensa pelastuksen kannalta näitä asioita tehdessään. Se on ansa, johon emme halua astua.

Koko kristillisen historian ajan Raamatun asiantuntijat ovat sortuneet kiusaukseen laatia uskonnollisia julistuksia ja samalla anastaneet Pyhän Hengen tehtävän ohjata uskovia tekstin merkityksen ymmärtämisessä. Kristus itse on lähde, josta virtaa Raamatun totuus, niin kuin Paavali ja muut Raamatun kirjoittajat opettavat.

Kuinka voimme varmistaa, että ymmärrämme ainoan pelastuksemme perustan olevan se, mitä Jeesus on tehnyt edestämme, meidän ulkopuolellemme, meidän sijastamme - riippumatta siitä, mitä hän tekee meissä?

KERTAUS

Lisäaineistoa: "Apostolien päivinä ihmiset koettivat perinteillä ja filosofialla tuhota uskon pyhiin kirjoituksiin. Samoin nykyisenä aikana vanhurskauden vihollinen pyrkii 'korkeamman kritiikin', kehitysopin, spiritualismin, teosofian ja pan-teismin kiehtovilla käsityksillä johdattamaan sieluja kielletyille teille. Monille Raamattu on lamppu ilman öljyä, koska he ovat kääntäneet mielensä teoretisoiviin pohdiskeluihin, jotka aikaansaavat väärinkäsitystä ja sekaannusta. 'Korkeampi kritiikki' erittelyissään, olettamuksissaan ja uudelleen rakenteleissaan hävittää uskon siihen, että Raamattu on Jumalan ilmoitusta. Se riistää Jumalan sanalta voiman ohjata, jalostaa ja innoittaa inhimillistä elämää. Spiritualismi opettaa suurille joukoille, että halu on korkein laki, että hillittömyys on vapautta ja että ihminen on tilivelvollinen ainoastaan itselleen.

Kristuksen seuraaja kohtaa 'suostuttelevia puheita', joista apostoli varoitti Kolossan uskovia. Hän kohtaa spiritualistisia raamatuntulkintoja, mutta hänen ei pidä hyväksyä niitä. Hänen äänensä tulee selkeästi vahvistaa pyhien kirjoitusten iankaikkisia totuuksia. Katse kiinnitettynä Kristukseen hänen tulee vakaasti edetä viitoitettua tietä ja hylätä kaikki ajatukset, jotka eivät ole sopusoinnussa Vapahtajan opetuksen kanssa. Jumalan totuuden tulee olla hänen mietteittensä kohde. Hänen tulee pitää Raamattua Jumalan äänenä, joka puhuu suoraan hänelle. Näin hän löytää jumalallisen viisauden." (6AO 325.)

Keskustelunaiheita:

1. Mitä tarkoittaa, että Kristuksessa on "jumaluus ruumiillistunut koko täyteydessään" ja että hän "kaikkien valtojen ja voimien pää"? (Kol. 2:9–10.) Katso myös Joh. 1:1; Hepr. 1:3 ja 1. Piet. 3:22.
2. Olemme kaikki luultavasti kuulleet Kol. 2:14–16 käytettävän argumenttina seitsemännen päivän sapattia vastaan. Mitä muita ongelmia, tämän viikon raamattutunnilla esiin tuotujen lisäksi, liittyy näiden tekstien käyttöön väitettäessä, että meidän ei enää tarvitse noudattaa neljättä käskyä?
3. Kuinka suhtaudut niihin, jotka vaativat, että meidän on *noudatettava* myös seremonialakeja? Vaikka niiden noudattamisesta voi ehkä löytää joitakin hengellisiä tai teologisia siunauksia, mitä ongelmia syntyy siitä, että niiden noudattamista vaaditaan?
4. Ellen G. White kirjoitti edellä, että meidän tulisi pitää Raamattua "Jumalan äänenä, joka puhuu suoraan" meille. Miksi meidän tulisi varjella uskoamme koko Raamatun auktoriteettiin ja inspiiraatioon?